

Warszawa, dnia 30 sierpnia 2022 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZOO.420.6.2022.PCh.21

DECYZJA

Na podstawie art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r., znak: WOOŚ-II.4230.1.2016.DK, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: *Budowa pola wżłotów wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na lotnisku Białystok – Krywlany na nieruchomości położonej w Białymstoku, nr ewid. gr. 1/26, 1/27 obręb 0022,*

odmawiam stwierdzenia nieważności powyższej decyzji.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z dnia 9 listopada 2016 r. RDOŚ w Białymstoku, działając na wniosek Prezydenta Miasta Białegostoku z dnia 10 maja 2016 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz art. 82 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania ww. decyzji, tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 353, ze zm.), dalej ustawa ooś, określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Decyzją z dnia 27 marca 2017 r., znak: WOOŚ-II.4230.1.2016.DK, RDOŚ w Białymstoku przeniósł kwestionowaną decyzję z Prezydenta Miasta Białegostoku na Aero Partner Sp. z o.o.

Pismem z dnia 14 marca 2022 r. Stowarzyszenie Okolica wniosło o stwierdzenie nieważności decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r. Zgodnie z art. 31 § 1 pkt 1 Kpa organizacja społeczna może, w sprawie dotyczącej innej osoby, występować z żądaniem wszczęcia postępowania, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Na podstawie art. 31 § 2 Kpa GDOŚ, uznając żądanie Stowarzyszenia za uzasadnione, postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.6.2022.PCh.2, wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji.

W złożonym wniosku skarżące Stowarzyszenie podnosi, że kwestionowana decyzja posiada wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa, zgodnie z treścią art. 156 § 7 Kpa (w ocenie GDOŚ Stowarzyszenie prawdopodobnie ma na myśli art. 156 § 1 pkt 7 Kpa) oraz

wskazuje na naruszenie art. 74 ustawy ooś, poprzez błędne określenie obszaru oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia. Ponadto Stowarzyszenie zwraca uwagę na niezgodność wielkości obszaru przeznaczonego do wycinki drzew stanowiących przeszkody lotnicze, pomiędzy ustaleniami zaskarżonej decyzji, a późniejszym wnioskiem inwestora o wyrażenie zgody na usunięcie przeszkód lotniczych.

Przed wydaniem decyzji, pismem z dnia 31 maja 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.6.2022.PCh.6, na podstawie art. 10 Kpa, GDOŚ poinformował strony o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Pismem z dnia 31 maja 2022 r. Fundacja Konstruktywnej Ekologii ECOPROBONO, na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy ooś, zgłosiła chęć uczestniczenia w przedmiotowym postępowaniu oraz wniosła o przeprowadzenie dowodów z przedstawionych dokumentów. GDOŚ uznał Fundację za organizację ekologiczną mającą prawo do uczestniczenia w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony. Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.6.2022.PCh.18, GDOŚ odmówił przeprowadzenia dowodu z dokumentów przedstawionych przez Fundację.

Uwagi w sprawie wniosły również Aero Partner Sp. z o.o. – pismem z dnia 2 czerwca 2022 r., Gmina Miasto Białystok – pismem z dnia 2 sierpnia 2022 r. oraz Fundacja Konstruktywnej Ekologii ECOPROBONO – pismem z dnia 25 sierpnia 2022 r.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest jednym z trybów nadzwyczajnych postępowania administracyjnego i, zgodnie z art. 16 Kpa, może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych. Podstawę stwierdzenia nieważności decyzji stanowi sześć wad decyzji wskazanych enumeratywnie w art. 156 § 1 pkt 1-6 Kpa oraz wady określone w przepisach odrębnych – pkt 7 powyższego przepisu. Dopuszczalność stwierdzenia nieważności decyzji ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób bezsporny jest ona dotknięta przynajmniej jedną z wad, o których mowa w art. 156 § 1 Kpa, z uwzględnieniem przesłanek negatywnych określonych w treści § 2 powyższego przepisu.

Zgodnie z art. 156 § 1 Kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Podkreślenia wymaga fakt, że stwierdzenie nieważności decyzji jest instytucją szczególną, godzącą w zasadę trwałości decyzji administracyjnych, zatem zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności musi być oczywiste i oczywistość tę należy wskazać.

Mając na uwadze charakter prowadzonego postępowania administracyjnego, którego istotą jest wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami kwalifikowanymi, GDOŚ dokonał oceny zaskarżonej decyzji i jej skutków prawnych, nie znajdując wad sankcjonujących stwierdzenie jej nieważności.

Skarżące Stowarzyszenie podnosi, iż *w treści decyzji wskazano, że „Realizacja planowanego przedsięwzięcia będzie wymagała wycinki drzew na sąsiednich działkach na powierzchni ok. 29.5 ha”*. Jednak jak się okazało w toku postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Białymstoku sygn.. akt 408.76/F-22/XV/2021 inwestor przedsięwzięcia pn budowa pola wzlotów wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na lotnisku Białystok-Krywlany na nieruchomości położonej w Białymstoku nr ewid. gr. 1/26, 1/27 obręb 0022 w treści decyzji wskazał błędnie obszar oddziaływania. Wykonana rozbudowa pasa startowego na lotnisku Krywlany doprowadziła do wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie zgody na usunięcie przeszkód lotniczych 14457 sztuk drzew położonych w okolicach lotniska na obszarze 80 ha.[...] Należy zatem stwierdzić, że doszło do rażącej obrazę treści przepisów prawa min. art. 74 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Odnosząc się do zarzutu Stowarzyszenia, że w analizowanej sprawie doszło do naruszenia art. 74 ustawy ooś, poprzez błędne wskazanie obszaru oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia, wyjaśnić należy, że art. 74 ww. ustawy określa szczegółowe wymogi formalne, jakie powinien spełniać wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Na etapie postępowania w sprawie wydania kwestionowanej decyzji przedłożono mapy obejmujące przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujące obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 3 i 3a ustawy ooś. Wniosek z dnia 10 maja 2016 r. spełniał ustawowe wymagania w tym zakresie, zatem nie sposób zgodzić się podniesionym zarzutem.

Obszar oddziaływania przedsięwzięcia został również opisany w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który jest podstawowym dowodem w postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, prowadzonym w trybie zwykłym. W postępowaniu nieważnościowym nie jest dopuszczalne ponowne prowadzenie postępowania dowodowego, w tym ponowna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w celu ustalenia stanu faktycznego sprawy i rozstrzygnięcia sprawy co do istoty. W związku z powyższym nie jest możliwa ponowna merytoryczna ocena raportu, ponieważ istotą tego postępowania nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, ale wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami wymienionymi w art. 156 § 1 Kpa. Niezależnie od powyższego wyjaśnienia wymaga fakt, iż opisywana przez Stowarzyszenie wycinka drzew nie była przedmiotem postępowania i nie została ujęta w decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r. W zaskarżonej decyzji wskazano, że *zgodnie z przedłożoną dokumentacją, realizacja inwestycji wiązać się będzie również z usunięciem drzew na sąsiednich działkach. Niemniej z uwagi na lokalizację wycinka ta nie jest przedmiotem niniejszego postępowania administracyjnego* (str. 13 ww. decyzji).

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach odgrywa rolę prejudycjalną wobec decyzji wskazanych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś. Wynika to również z art. 72 ust. 3 ww. ustawy, zgodnie z którym decyzja ta jest dołączana do wniosków o wydanie kolejnych decyzji inwestycyjnych. Ponadto, zgodnie z art. 86 ustawy ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, co oznacza, że każda decyzja następcza ma być zgodna z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. Okoliczność, że Aero Partner Sp. z o.o. po wydaniu decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r. wystąpiła do właściwego organu z wnioskiem o zezwolenie na usunięcie przeszkód lotniczych i wycinkę drzew w okolicach lotniska na obszarze 80 ha, nie oznacza i nie skutkuje wadliwością zaskarżonej decyzji ani nie uzasadnia stwierdzenia jej nieważności.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 1 Kpa, tj. decyzja została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, należy stwierdzić, że w omawianej sprawie takie naruszenie nie miało miejsca.

Przez pojęcie właściwości rozumiemy zdolność prawną organu do rozstrzygnięcia określonego rodzaju spraw z zakresu administracji publicznej. Na mocy przepisu art. 19 Kpa organy administracji publicznej są obowiązane do przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Właściwość rzeczowa jest to zdolność prawną organu administracji do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy administracyjnej, natomiast właściwość miejscowa organu wynika ze zdolności prawnej do rozstrzygnięcia sprawy na obszarze określonej jednostki podziału terytorialnego państwa.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy ooś organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest – w przypadku przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego – regionalny dyrektor ochrony środowiska. Właściwość miejscową RDOŚ w Białymstoku statuuje natomiast rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie nadania statutu Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku (Dz. U. z 2014 r. poz. 1179). Z rzeczowego statutu wynika, że obszarem działalności RDOŚ w Białymstoku jest obszar województwa podlaskiego, będący miejscem realizacji całości omawianego przedsięwzięcia. Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie nie doszło do wydania decyzji przez niewłaściwy organ. Kwestionowana decyzja została wydana przez organ mający kompetencje w danej sprawie administracyjnej.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, dotyczącej wydania decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, należy stwierdzić, że podstawa prawna do wydania zaskarżonej decyzji istnieje, a decyzja nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym jej wyeliminowanie z obrotu prawnego.

O wydaniu decyzji bez podstawy prawnej możemy mówić w sytuacji, gdy albo nie ma przepisu prawnego, który umocowuje administrację publiczną do działania, albo też przepis jest, ale nie spełnia wymagań podstawy prawnej działania organów tej administracji, polegającego na wydawaniu decyzji administracyjnych i postanowień, rozumianych jako indywidualne akty

administracyjne zewnętrzne. Przepis taki daje podstawy albo do stosowania innych prawnych form działania administracji, albo wyznacza ściśle ramy i rodzaje załatwianych spraw przez wydanie decyzji (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks Postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 760).

Kwestionowana decyzja została wydana na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, zgodnie z którym uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, oraz art. 82 ustawy ooś, określającego treść decyzji o środowiskowych. Analizowana inwestycja stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienione w § 3 ust. 1 pkt 59 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71, ze zm.) – lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 757, ze zm.), przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych. Zatem brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności kwestionowanego rozstrzygnięcia z powodu braku podstawy prawnej do wydania decyzji, bo ta niewątpliwie w niniejszej sprawie zaistniała.

Przepisy Kpa nie zawierają definicji legalnej pojęcia „rażące naruszenie prawa”, nie zostało ono również jednoznacznie ustalone w języku prawniczym, przez co jest przedmiotem polemiki. Jednakże analiza orzecznictwa i doktryny prawniczej pozwalają na przyjęcie, że wstępnym warunkiem uznania, że wystąpiło rażące naruszenie prawa jest stwierdzenie, iż w zakresie objętym konkretną decyzją administracyjną obowiązywał niewątpliwy stan prawny, tj. stan prawny powinien być możliwy do ustalenia na podstawie treści przepisów prawnych bez takich rozbieżności wykładni, które mogą być usunięte tylko na zasadzie wyboru równorzędnych dla siebie rozwiązań prawnych (B. Adamiak, J. Borkowski, op. cit., str. 764). Zatem rażące naruszenie prawa zachodzi tylko w przypadku naruszenia przepisu niepozostawiającego wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt: II GSK 2419/11). Należy tutaj podkreślić, że nie każde naruszenie prawa ma charakter naruszenia rażącego, a tym samym nie każde naruszenie prawa stanowi przesłankę uzasadniającą stwierdzenie nieważności decyzji. Rażące naruszenie prawa ma miejsce wówczas, gdy decyzja zawiera rozstrzygnięcie ukształtowane sprzecznie z przesłankami określonymi w przepisie prawnym, dającym podstawę do jej wydania. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie wskazuje się, że naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, albo obarczono stronę obowiązkiem albo uchylono obowiązek (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lipca 2009 r., sygn. akt: II FSK 217/09, oraz M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego*, System Informacji Prawnej LEX, stan prawny 15 lipca 2020 r.). Konkludując, o wydaniu decyzji z rażącym naruszeniem prawa możemy mówić wówczas, gdy decyzja ta pozostaje w oczywistej

sprzeczności z treścią przepisu niebudzącego wątpliwości interpretacyjnych, a nadto, że skutkiem tego naruszenia jest powstanie – w następstwie wydania tej decyzji – sytuacji niemożliwej do zaakceptowania w praworządym państwie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt: I OSK 363/11).

GDOŚ w toku prowadzonego postępowania nie stwierdził, aby zaskarżona decyzja w sposób rażący naruszała jakikolwiek przepis prawa, mający zastosowanie przy jej wydaniu.

W omawianej sprawie nie wystąpiła również przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 3 Kpa, zgodnie z którą decyzja dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Naruszenie takie miałyby miejsce wówczas, gdyby tożsama podmiotowo i przedmiotowo sprawa, która została rozstrzygnięta zaskarżoną decyzją, została wcześniej rozstrzygnięta co do istoty inną decyzją ostateczną. Z posiadanych akt sprawy nie wynika, aby Aero Partner Sp. z o.o. uzyskała dla przedmiotowego przedsięwzięcia inną niż kwestionowana decyzja, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.

Rozpatrując sprawę pod kątem zaistnienia przesłanki zawartej w art. 156 § 1 pkt 4 Kpa, GDOŚ nie stwierdził, aby decyzja została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie. Zgodnie z treścią art. 73 ust 1 ustawy o oś postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Przedmiotowa decyzja została wydana na rzecz strony, która wnioskiem z dnia 10 maja 2016 r., zainicjowała wszczęcie postępowania w przedmiocie jej wydania, tj. Prezydenta Miasta Białegostoku, a następnie, na mocy decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 27 marca 2017 r., została przeniesiona na Aero Partner Sp. z o.o.

Nie wystąpiły również przesłanki wskazane w art. 156 § 1 pkt 5 Kpa, tj. decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały oraz w pkt 6 powyższego przepisu, tj. decyzja w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą. Zaskarżona decyzja nie zawiera rozstrzygnięcia sprawy co do istoty ani innych treści, które byłyby niewykonalne w dniu jej wydania. Brak jest również podstaw pozwalających twierdzić, że w przypadku przystąpienia do wykonania uprawnień wynikających z decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r. przy zachowaniu obowiązków w nich wyrażonych, wystąpią działania mające znamiona czynu zagrożonego karą.

Ostatnia przyczyna nieważności wskazuje, że przepisy szczególne mogą przewidywać inne wady niż te określone w art. 156 § 1 pkt 1-6 Kpa. Do stwierdzenia nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 7 Kpa może dojść w sytuacji, gdy przepis prawa materialnego wyraźnie wskazuje, że określona w nim wadliwość powoduje nieważność decyzji. W obowiązujących przepisach prawa brak jest klauzuli nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która z mocy prawa sankcjonowałaby wyeliminowanie z obrotu prawnego takiej decyzji, poprzez stwierdzenie jej nieważności. Tym samym nie sposób zgodzić się ze skarżącym Stowarzyszeniem, że kwestionowana decyzja posiada wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa zgodnie z treścią art. 156 § 1 pkt 7 Kpa.

Reasumując, bezsprzecznym jest, że zaskarżona decyzja nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

GDOŚ dokonał oceny decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 9 listopada 2016 r. pod względem wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kpa. Zaskarżona decyzja jest wolna od wad uzasadniających stwierdzenie jej nieważności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- strona niezadowolona z niniejszej decyzji, zgodnie z art. 127 § 3 Kpa, może zwrócić się do GDOŚ, w terminie 14 dni od daty jej otrzymania, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy strona, zgodnie z art. 127a § 1 w związku z art. 127 § 3 Kpa, może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec GDOŚ;
- z dniem doręczenia GDOŚ oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron, zgodnie z art. 127a § 2 w związku z art. 127 § 3 Kpa, niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna;
- strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.), dalej ustawa ppsa, bez konieczności skorzystania z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 ustawy ppsa w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 ustawy ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- stronie, zgodnie z art. 243 ustawy ppsa, może być przyznane na jej wniosek, prawo do pomocy. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych.

z upoważnieniem
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcy Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

Marek Kajs

Otrzymują:

1. [REDACTED] – pełnomocnik Stowarzyszenia Okolice, [REDACTED]
2. Aero Partner Sp. z o.o., ul. Komitetu Obrony Robotników 39, 02-148 Warszawa
3. Fundacja Konstrukttywnej Ekologii ECOPROBONO, ul. Włókiennicza 7A lok. 14 U, 15-464 Białystok
4. Gmina Miasto Białystok, Urząd Miejski w Białymstoku, ul. Słonimska 1, 15-950 Białystok
5. pozostałe strony postępowania – zgodnie z art. 49 § 1 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy ooś

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Białymstoku, ul. Dojlidy Fabryczne 23, 15-554 Białystok